

Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg

“ Glasul celui ce
strigă în pustie :
Gătiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

Nr. 12 Iunie 2013

Calea

BISERICA DIN FARMSEN AR PUTEA FI A NOASTRĂ

Stăruința în rugăciune este un atribut care caracterizează din ce în ce puțin generația de astăzi. Suntem obișuiți cu rezolvări „la minut”, iar dacă lucrurile nu se întâmplă în ritmul pe care îl stabilim noi, de obicei ne reorientăm.

A durat, iată, șase ani, până când am reușit să ne apropiem de a ne vedea împlinită dorința de a dobândi o biserică proprie. Ne-am rugat, uneori mai intens, alteori mai... sincopat, pentru ca Domnul să ne scoată în cale nu ceea ce dorim noi, ci ceea ce El a pregătit pentru noi.

Rugăciunea noastră primește acum răspuns. Suntem la un pas de a deveni proprietarii bisericii din strada Tegelweg, nr. 151, pusă în vânzare de Biserica Nou-apostolică. Și a sosit momentul în care, mai concret decât până acum, este nevoie de jertfă.

Efortul fiecăruia este necesar pentru ca rezultatul să fie cel dorit.

Menționăm în numărul trecut că această construcție este potrivită nevoilor noastre actuale, dar și planurilor noastre de viitor. Interiorul bisericii este generos, iar cele câteva anexe permit desfășurarea unor activități colaterale vieții liturgice. Există proiectul unui centru de orientare pentru persoanele nou-venite în Hamburg. Se are în vedere acordarea unui spațiu mai generos și mai potrivit pentru activitățile Școlii de Duminică și chiar, ca o extindere a ei în viitor, înființarea unei grădinițe românești și a unei școli cu predare în limba română. Nu în ultimul rând, spațiul auxiliar poate fi pus la dispoziție în vederea organizării de cursuri de limbă (română și germană).

După ce actualii proprietari ai clădirii

au acceptat oferta noastră (400.000 de euro, cu un avans de 200.000 și plățirea restului sumei în două rate), acum este nevoie ca noi să deținem contravaloarea avansului pentru a putea încheia contractul de vânzare-cumpărare.

Încă de la Florii, am putut vedea la pangar două liste: pe una s-au înscris și se înscriu în continuare cei care pot face o donație mai consistentă (cel puțin 2500 de euro), devenind astfel ctitori, iar pe cealaltă cei care se angajează să susțină efortul dobândirii bisericii cu un virament lunar.

Listele s-au umplut și suntem acum chemați să ne ținem de cuvânt, nepărăsind – desigur – nici rugăciunea. Conform listelor, vom dispune de circa 35.000 de euro, completați de donații lunare de 1300 de euro.

În situația în care donațiile colectate, cumulate

cu fondurile pe care Parohia deja le deține (aproximativ 75.000 de euro), nu vor însuma contravaloarea avansului și a taxei către intermediarul imobiliar (25.000), se are în vedere obținerea unui credit pe termen mediu sau lung pentru acoperirea restului sumei. Cum, pentru moment, nu ni s-a promis sprijin financiar din nicio altă sursă, trebuie să ne rezumăm la ceea ce putem face noi: anume, să ne rugăm (cu stăruință) și se ne jertfim.

Și astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu efortul nostru concentrat, Hramul de anul viitor l-am putea prăznui în... Biserica „Sf. Ioan Botezătorul”. E vremea să ne facem un îndemn personal din cuvintele vrednicului de pomenire părinte Nicolae Steinhardt: „dăruind, ve dobândi”.

Andreea Aiordăchioaie

Adresa bisericii este: Tegelweg 151, 22159 Hamburg

TĂCERE ȘI MĂRTURISIRE

- **Părinte, Biserica este astăzi clătinată de multe devieri. Ce atitudine sa avem față de ele?**

- Cei ce mărturisesc apărându-și credința sunt ca niște apofoeți ai vremurilor acestora. Este dovadă de curaj și de sacrificiu să mărturisești pentru că astăzi, când adevărul este sistematic ascuns cu meșteșugire diplomatică, riscul este foarte mare: să-ți pierzi serviciul, să ajungi pe drumuri, să intri la pușcărie, să fii caterisit ...

- **Nu poate fi vorba despre un eroism exagerat?**

- Nu este un eroism deloc, ci frica de a nu-ți vinde sufletul, este o datorie. A nu mărturisii este exagerat, a tăcea este mai grav.

- **Și când trebuie să taci?**

- Când o fi timpul. Trebuie să știi când să taci și când să mărturisești. Dar de cele mai multe ori tăcerea este ascundere a acestor realități, o trădare a adevărului. Știm că un ucenic al Sf. Paisie cel Mare, pe când trecea prin lume, a tăcut în fața unui evreu care i-a ocărat credința lui cum că nu e dreptă. Și urmarea a fost că Sf. Paisie, când a ajuns el la mănăstire, nu l-a mai recunoscut ca ucenic, văzând că darul de la Botez s-a depărtat de la el. A fost de acord [cu evreul] și a cazut din darul lui Dumnezeu (...).

Nu e justificat să stai deoparte. Aceasta se întâmplă când ești într-o poziție defavorizată, când nu ai pe ce să te sprijini. Dacă ai un sprijin puternic, ai mai multă îndrăzneală să mărturisești, te avânți fără frică precum copilul care are lângă el pe tatăl. Păi, noi nu-l avem pe Hristos și pe sfinții săi și tot adevărul la care ne-am angajat? Credința noastră nu-i puțin lucru, este mărturisita de sfinții părinți prin viața, cu vântul și chiar cu moartea lor. Stăm pe un reazem neclintit, pe care ceilalți nu-l au. Biserica noastră creștină Ortodoxă nu e o scornire omenească, e din veșnicie, nu-i o instituție pământească, e de la Dumnezeu. Trebuie să păstrăm linia Sfinților; ei nu treceau ușor cu vederea, povățuiau, muștrău și săreau când era vorba de erezie.

- **Dar aceia erau Sfinți. Noi, păcătoși fiind, putem mărturisi la fel ca ei?**

- Bineînțeles. Oricând o putem face. Harul lui Dumnezeu este cel care lucrează, iar harul același este, ieri și azi și în veci. Noi suntem ființe nevrednice și ne facem și mai nevrednici dacă rămânem căldice; nu suntem nici reci, nici fierbinți.

- **Cine-i îndreptățit să mărturisească?**

- Cine are unele convingeri și le mărturisește. Oricine. Nu ne băgăm în probleme pe care nu le cunoaștem și nu suntem în stare să le susținem, dar de cele pe care le cunoaștem ne ținem. Iar dacă vrei să faci o apologie mai serioasă, trebuie să ai o cunoștință duhovnicească, un har special de la Dumnezeu să faci aceasta, cum făceau Sfinții. De nu - trebuie să ai o rațiune bogată care să sintetizeze corect ce au spus dascălii Bisericii.

- **Ce amestec este justificat cu celelalte credințe, cu celelalte biserici?**

- Biserica Ortodoxă este veșnică prin Hristos Dumnezeu, e netrecătoare, nu are nevoie să se amestece cu nimic altceva ca să nu se dilueze. Se apropie, dar nu se amestecă. Nici măcar nu poți avea o relație. Vin foarte mulți oameni și mă întrebă ce să facă: să mai intre sau nu în bisericile în care s-au făcut slujbe ecumenice? Eu le-am spus că, atunci când vor vedea că se vor împărtăși unii de la alții, să nu mai stea. Dar nici așa. Ne temem de cuvintele Sfinților Părinți care interzic să stăm sub același acoperiș cu ereticii. Ba canoanele spun că nici cu creștinii necununați să nu stai la masă, darmite cu ereticii. În cazul acesta ea nu stai la masă, e Biserica. De altfel e și prorocit că toate organizațiile ecleziastice vor cădea groaznic și deodată, chiar și instituția Bisericii. Sf. Ignatie Briancianinov spune asta. Biserica decade prin primirea umanismelor. Umanismul este închinare la idoli, iar dogma infailibilității papale este o latură

a umanismului, după cum spune și Sf. Iustin Popovici, reînviind idolatria. Toți se închinău și venerau Partidul ca pe un idol. Iar cei care au tăcut și s-au supus ideologiei comuniste chiar siliți, socotesc că sunt asemenea închinătorilor la idoli.

- **Oamenii nu mai sesizează aceste pericole, fiind manipulați ușor prin mass-media. Cum mai pot fi treziți?**

- Din ignoranță, turma nu are habar pe cine preamărește. E foarte greu să convingi o masă de oameni, când toți preamăresc același lucru. Ce să-i mai spui bietului om? Face și el precum aceia din antichitate, când se hotăra moartea unui filosof. Se dăduseră niste scoici pe care să scrie oamenii votul lor. O bătrână a scris să fie omorât. Cineva o întreabă: cunoști mata pe acesta? Nu-l cunosc, răspunde ea. Apoi cum de l-ai condamnat?... Dacă așa au făcut toți, am făcut și eu ca ei.

- **Dar dacă nu ai o trăire ortodoxă, ce putere mai are mărturisirea ta?**

- Dacă nu ai trăire ortodoxă nici să nu îndrăznești să spui ceva. Dar chiar așa, când ai cat de puțin și te temi să nu pierzi dreapta credință, îți dă Dumnezeu și putere, și înțelepciune să mărturisești, și curaj, și spirit de jertfă. Cel mai important e să fii acolo, pe calea cea strămtă. Ce credeti, că trăitorul este musai cel ca face paraclise și acatiste și crede ca face mare ascultare, ignorând adevărurile de bază ale Bisericii? Ascultarea se face până la mântuire. Adică, când ți-a periclitat starea de mântuire, nu mai ascultă..

- **Și cum îți dai seama?**

- Foarte simplu. Când trăiești puțin, Dumnezeu îți descoperă mult. Tu să-ți faci datoria ta de creștin, că-ți dă El înțelepciunea căreia nu-i vor putea sta împotriva toți potrivnicii.

- **Dar dacă apără adevărul cu răutate?**

- Depinde. De unde știm noi că un apărător al Ortodoxiei o face cu răutate? Păi, nu este decât să mă mânia pe păcat și pe eretici. Am tot dreptul acesta. Sf. Ioan Gură de Aur spune că-i sfințită palma celui care-l lovește pe eretic. Nu pot să spun eu că cel ce face o constatare, o analiză, o face numaidecât pătimăș. O fi și asta, dar nu întru totul. Mai este și puțină jertfă. Că n-o fac pentru a câștiga drepturi personale, moșii, ci pentru că-mi ia credința. Atunci nu mai e de stat pe gânduri. Atunci când îmi confiscă căsuța mea, să zic: Fie numele Domnului binecuvântat! Însă ce a făcut lov când voia vrăjmasul să se atingă de sufletul lui? Nu l-a predat, măi. De trup să nu ne pese, dar sufletul trebuie păzit. Dacă ne pierdem dreapta credință, asta înseamnă că ne pierdem sufletul. Cum să ni-l vindem? Rămânem ortodocși.

- **Cum să te supui stăpânirii de azi?**

- Ne supunem în cele ce nu împiedică porunca lui Dumnezeu. Mă supun păstorului care intră și iese pe ușă. Dar cel care intră ca furul pe aiurea, chiar și prin altar, și prin școală, prin cărciumi, prin droguri, prin homosexualitate și toate fărădelegile, pe acela n-am voie să-l ascult. Noi, care avem răspundere, ce facem?

- **Este o vrednicie a fi prigonitor?**

- Păi, este o vrednicie, căci asta înseamnă că trăiești oleacă. Dacă n-ar fi fost sângele martirilor, care au mărturisit dreapta credință în fața prigonitorilor Bisericii, n-am mai fi avut moștenirea aceasta de care ne bucurăm acum.

- **Care este cea mai mare problemă a Bisericii astăzi?**

- Primejdia cea mai mare este că noi, de 2000 de ani, săpăm la temelii Sfântului Altar, slujind cu nevrednicie. Răul este în noi.

Publicăm acest interviu în memoria vrednicului de pomenire părinte arhimandrit Iustin Pârveu, de curând trecut la Domnul.
"Glasul monahilor", nr. 4 (18)/ aprilie 2005

„S-A DUS SĂ-L VADĂ PRECUM ESTE”

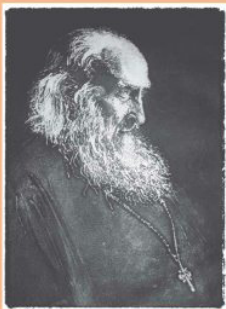
În data de 30 mai 2013, Clujul a fost martor al unui eveniment deosebit: conferința părintelui Rafail Noica și lansarea cărții cu titlul: „S-a dus să-L vadă precum este”. Cartea conține mai multe articole, studii, evocări și diferite amintiri despre părintele Sofronie Saharov, întemeietorul mănăstirii de la Essex și părintele duhovnicesc al ieroschimonalului Rafail Noica. Lansarea cărții a fost prilejuită de comemorarea a 20 de ani de la mutarea la Domnul a părintelui Sofronie, iar conferința a avut ca temă principală evocarea personalității marelui duhovnic rus.

Părintele Rafail Noica, în cei 20 de ani de când pustnicește în Munții Apuseni, a ajuns să fie foarte cunoscut și apreciat pentru autenticitatea vieții creștine pe care o propovăduiește și pentru înălțimile duhovnicești la care (cei care îl cunosc știu) că a ajuns. Astfel cuvântul său este căutat și sorbit ca unul „cu putere multă” de către o întreagă generație, spre aceasta grăind sosirea la Cluj a mii de pelerini, care au făcut ca sala menită să găzduiască conferința să devină neîncăpătoare, putându-se vorbi, pe bună dreptate, de „fenomenul” Rafail Noica.

Conferința a început cu prezentarea cărții „S-a dus să-L vadă precum este”, chiar și titlul fiind un omagiu adus părintelui Sofronie, al cărui autobiografie duhovnicească a apărut sub numele „Vom vedea pre Dumnezeu precum este”, părintele Rafail evocând personalitatea deosebită

S-A DUS SĂ-L VADĂ PRECUM ESTE

20 de ani de la mutarea în eternitate a Părintelui Sofronie Saharov

Cartea conține mai multe articole, studii, evocări și diferite amintiri despre părintele Sofronie

dragostei în relația duhovnic-ucenic. Blandețea, sensibilitatea, profunzimea duhovnicească, dar mai ales respectul deosebit pentru fiecare om, ca și chip al lui Dumnezeu erau caracteristici ale marelui duhovnic, transmise fiilor duhovnicești.

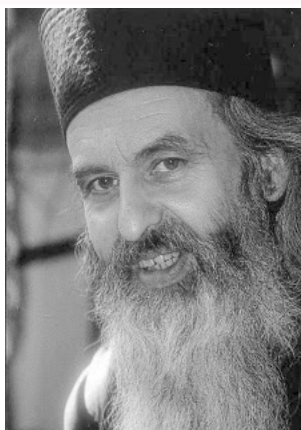
Tema principală a rămasa persoana, diferențiată de individ, unică în felul ei, dar unită în chip nevăzut cu aproapele, cu care formează „întreg Adamul”. Aceasta leagă, prin chipul lui Dumnezeu, El însuși Persoană, din fiecare om în

parte, îl face pe om ființă comunitară, nu un individ separat.

Părintele Rafail a folosit acest prilej, al conferinței propriu-zise dar mai ales al părții finale de întrebări și răspunsuri, pentru a sădi o sămânță de cuvânt viu, pătruns de un realism duhovnicesc, fără iluzia unui bine aparent, dar și plin de nădejdea într-un Dumnezeu al dragostei nesfârșite față de făptura Sa.

Iată un scurt citat din cuvântarea părintelui Rafail Noica:

„Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu” (Ps. 110, 10). Această frică coboară asupra noastră de Sus. Ea este un simțământ duhovnicesc, mai întâi frica de Dumnezeu și apoi de noi înșine. Noi trăim în starea de frică în virtutea prezenței vii a unui Dumnezeu viu, conștienți fiind de necurăția noastră. Această frică ne așază înaintea feței lui Dumnezeu, ca să fim judecați de El; noi însă am căzut atât de jos, încât durerea noastră pentru noi înșine devine o profundă suferință, mult mai grea decât chinul de a ne vedea în spaima necunoștinței, în paralizia insensibilității, în robia patimilor. (...) Uimitoare este natura acestei frici: fără acțiunea ei curățitoare, desigur nu ni se va deschide calea spre o desăvârșită iubire a lui Dumnezeu. Frica aceasta este nu numai începutul înțelepciunii, ci și al iubirii. Frica ne cutremură, făcându-ne să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem și ne leagă de Dumnezeu printr-o dorință irezistibilă de a fi cu El. Frica însoțește uimirea în fața lui Dumnezeu, care ni se descoperă. A se recunoaște nevrednic înaintea unui asemenea Dumnezeu, iată în ce constă spaima noastră.”

Părintele Rafail Noica i-a îndemnat pe toți cei prezenți, să înceapă să trăiască altfel, fără de păcat, iubind pe aproapele și pe Dumnezeu

SFÂNTUL LUCA AL CRIMEEI DESPRE ORBIREA DUHOVNICEASCĂ

Publicăm acest fragment dintr-o amplă predică a Sfântului Ierarh Luca despre orbire și noblețe, cu ocazia recentei pomeniri a Sfântului (11 iunie):

Amintiți-vă de Sfinții Apostoli. Erau oameni simpli, care nu aveau nicio legătură cu știința. Acești modești pescari erau nevăzători în ochii mai-marilor preoților și fariseilor celor care se mândreau cu cunoștințele lor.

Și spune-mi: cine a văzut și a cunoscut adevărul lui Hristos, cine a primit lumina lui Hristos într-o măsură mai mare decât Sfinții Apostoli, care au luminat toată lumea cu lumina învățaturii Evangheliei? Ei erau mai înainte nevăzători, dar apoi s-au umplut de lumina duhovnicească. Există și astăzi mulți oameni întunecați la suflet, care nu sunt luminați de nicio știință și care nu știu filosofie. Aceștia sunt nevăzători. Dar câți dintre acești nevăzători au devenit văzători, care înțeleg totul, care au cunoscut esența tuturor lucrurilor, care au cunoscut adevăratele scopuri ale vieții omenești în lumina adevărului lui Hristos?

Cum au devenit ei văzători din nevăzători?

Pe ei i-a luminat lumina lui Hristos, lumina adevărată, care a venit în lume. Ei au fost cei cărora Domnul Iisus Hristos le-a dat putere asupra fiilor lui Dumnezeu. Dar oare fiii lui Dumnezeu pot fi orbi? Nu! Ei sunt văzători, cunosc mai mult decât oricine adevărul, au primit lumina autentică, adevărată.

Domnul a venit să astupe cu lumina Sa dumnezeiască orice înțelepciune omenească deșartă, orice lumină artificială, care fumegă înălțată de oamenii plini de mândrie, de părere de sine. Ei consideră că pot cuprinde cu mintea lor adevărul întreg. Pe aceștia, care se consideră văzători, Domnul i-a facut nevăzători, iar pe oamenii simpli, cu inima curată, care au primit Sfânta Evanghelie cu credință deplină, precum copiii mici primesc cuvintele părinților lor, i-a facut văzători. (...)

Să înțelegem și noi aceste cuvinte ale lui Hristos și să ne temem de orbirea duhovnicească, să tindem cu toată ființa spre Lumina cea adevărată! Doar aceasta se cere de la noi – să renunțăm la căile proprii, să încetăm să ne aranjăm viața așa cum ne place, să recunoaștem că suntem orbi și cu toată inima să ne îndreptăm spre Lumina cea adevărată, Domnul nostru Iisus Hristos!

Sursa: www.razboiintrucuvant.ro

A consemnat Protos. Calinic Vintilă

PĂRINTELE PETRU PRUTEANU, DESPRE PARTICIPAREA CONȘTIENȚĂ LA TAINELE BISERICII

La aniversarea de șase ani a Parohiei, l-am avut în mijlocul nostru pe părintele ieromonah Petru Pruteanu de la Parohia moldovenească din Cascais, Portugalia. Părintele este un cunoscut teolog, doctor în teologie liturgică, unul dintre

aceia care predică nu doar de la amvon sau de la catedră, ci prin întrea-ga sa prezență.

Părintele Petru a ținut, în mijlocul nostru, un cuvânt despre participarea conștientă la Tainele Bisericii, explicând că slujbele bisericești au loc, de fapt și în trecut și în viitor, căci la anamneză ne amintim de răstignirea Domnului dar și de a doua Venire.

Astfel se reactualizează, spune părintele Petru, întâlnirea cu Hristos.

Oamenii caută mult minunile în zilele noastre, însă le caută într-un mod greșit, trecând cu vederea unele din cele mai mari minuni, pe care nu le pot vedea, cum ar fi credința cea dreaptă. Nu înțelegem minunea ce se săvârșește la Sfânta Liturghie, și nu o putem cuprinde cu mintea noastră limitată, apreciază părintele.

Sfinția sa atrage atenția asupra faptului că trebuie să conștientizăm coslujirea noastră la Tainele Bisericii, căci preotul nu poate sluji singur, și, mai ales, nu se poate împărtăși singur. Nu întâmplător, când Sfântul Pavel spune Trupul lui Hristos se referă și la Sfânta Împărtășanie, și la credincioși ca membri ai Bisericii. În trecut, prezența la Liturghie era echivalentă cu împărtășirea, fiindcă toți cei prezenți se împărtășeau. Iar dacă un credincios lipsea trei săptămâni de la Sfânta Liturghie, era excomunicat, căci treceau trei săptămâni fără a se împărtăși cu Sfintele Taine, explică părintele Petru.

Credința în primirea Sfintelor Taine este cu adevărat importantă. Dar ce e credința? Nu ajunge să știm că există Dumnezeu, fiindcă până și dracii știu că Dumnezeu există. Până aproximativ în secolul al optsprezecelea nu prea exista ateism, și omul era prin definiție religios, deși fiecare poate înțelegea credința ușor diferit. Un om credincios este un om fidel relației cu celălalt.

Părintele își exprimă tristețea că, în timp ce în Nigeria ultimilor ani mii de oameni au trecut la ortodoxie, grație misiunii în zonă a părinților athoniți, țările ortodoxe sunt primele în ceea ce privește numărul de fumători, de orfani și de avorturi,

și susține că formalismul este de vină, fiind cel care împiedică Harul să lucreze.

La slujbele Bisericii, continuă părintele Petru, trebuie să fim atenți la tot ceea ce se întâmplă, să ne detașăm de lucrurile lumești. De exemplu, la citirea Evangheliei, preotul spune "Înțelepciune, drepti!", și toată lumea îngenunchează. Închinarea la icoană trebuie s-o facem știind cine este reprezentat. Conform unui canon de la Sinodul 7 ecumenic, trebuie să adresăm o rugăciune persoanei din icoană. Trebuie să ne închinăm sfântului, căci altfel închinarea devine un act mecanic, și așteptăm un efect magic de la icoană.

Părintele exprimă o perspectivă frumoasă asupra slujbelor bisericești: fiecare slujbă e o înaintare spre Împărăția lui Dumnezeu. Fiecare țințește veșnicia, intrând astfel în război cu timpul. La Botez și Cununie, se înconjoară masa cu Evanghelia mergând împotriva acelor de ceasornic; aceasta este interpretată ca o luptă cu timpul. Acest mers spre veșnicie e unul hristocentric, adică spre Hristos.

Un aspect pe care invitatul nostru l-a subliniat și pe marginea căruia a stăruit este împărtășirea cu Sfintele Taine, ca centru al vieții creștine. Aceasta, explică Sfinția sa, trebuie să fie cât mai deasă, însă cu pregătirea necesară. Există oameni în România care nu se împărtășesc într-o duminică pentru că simt ca nu sunt vrednici. Însă ce eveniment deosebit are loc în următoarea săptămână, care îi face mai vrednici pentru a se împărtăși? „Este oare doar conștiința că mi-am făcut rugăciunile de seară în fiecare zi”, exemplifică părintele, „mereu cronometrând minutele petrecute în fața icoanelor?” Sfintele Taine sunt medicament și ajutor pentru cei ce au nevoie. Părintele Petru menționează că preoții și credincioșii au aceeași rânduială de Împărtășanie, deoarece preoții nu au drepturi deosebite ca să se împărtășească fără pregătire.

Hristos spune "Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi" (Ioan 6, 54). În textul din limba greacă, explică părintele Petru, "cel ce mănâncă" este la timpul prezent continuu, și deci exprimă o acțiune continuă, sistematică. Pentru o împărtășire deasă, la început trebuie investit mai mult efort în pregătire, dar mai apoi intră în obișnuință. În final, suntem îndemnați să ne împărtășim des, dar și cu pregătire, căci astfel ne e spre osândă.

Părintele Petru Pruteanu ne-a adus, pe lângă bucuria de a asculta un cuvânt cât se poate de viu și desăvârșit ortodox, întărirea în trăirea vie a credinței, în duhul adevăratei libertăți în Hristos, debarasată de formalism și închistări dogmatice.

CLONAREA CONTINUĂ. NU POT SĂ UIT CÂND, MERGÂND DUPĂ NIȘTE AZOT LICHID, EMBRIONI UMANI CLONAȚI, AM ÎNTÂLNIT O PROCESIUNE CU CRUCI... PENTRU... CELULE STEM

Oamenii de știință din Oregon au anunțat în aceste zile că au reușit să creeze embrioni umani clonați, mai apoi distrugându-i pentru a extrage celule stem embrionare. Tehnica de clonare este în esență

aceea și cu cea folosită pentru a crea oia Dolly, cu unele modificări pentru cazul

clonării cu ovule și celule umane. Aceasta este prima realizare de acest gen.

Raportul, publicat în revista Cell, subliniază, de asemenea, faptul că femeile devin „țintă” pentru materia primă în tehnica de clonare, deoarece este nevoie de „ovule umane de calitate premium” pentru ca tehnica să dea rezultate.

În urma acestui anunț, Dr. David Prentice, senior al Consiliului de Cercetare Familială a declarat:

„Este o preocupare gravă faptul că unii oameni de știință încă urmăresc clonarea umană, o tehnologie extrem de periculoasă”. Clonarea umană, prin această tehnică, presupune crearea specifică a unui nou individ, clonat, în stadiu embrionar, folosind ovule umane și celule de țesut uman.

„Crearea și distrugerea embrionilor umani clonați, pentru a extrage celule stem embrionare, este lipsită de etică”.

„Celulele stem adulte s-au dovedit deja a fi superioare celor embrionare, în tratamentele multor pacienți. Peste 60.000 de oameni pe an, în întreaga lume, beneficiază acum de transplanturi de celule stem adulte, pentru zeci de boli”.

„Acest tip de clonare presupune, de asemenea, supunerea femeilor tinere la risc semnificativ pentru sănătate, prin hiperstimulare ovariană, pentru recoltarea a numeroase ovule, riscându-le sănătatea și viața în acest proces. Aceasta transformă femeile în furnizori de material biotehnologic și le face să devină o țintă de exploatare”.

„Acest anunț pare pur și simplu să fie doar o justificare pentru a produce clone și clone reproductive, cel mai probabil”, a concluzionat Prentice.

Sursă text și foto: Agenția Lăcașuri Ortodoxe, Redacția Știri

Fizica și teologia par greu de combinat, iar o încercare de a deschide un departament de teologie într-un prestigios Institut rus de Fizică Nucleară a stârnit o furtună de proteste și un schimb de replici între oamenii de știință și clerici, subliniind existența unor tensionate diviziuni între religios și secular în Rusia.

Noul departament se va deschide în toamnă, la Institutul Național de Cercetare Nucleară al Universității din Moscova (MEPhI), clasat pe locul al treilea între cele mai bune instituții de învățământ superior din Rusia, potrivit unui sondaj din 2012 al săptămânalului de afaceri Expert.

Planul s-a izbit, însă, de numeroase critici aprinse, care îl consideră drept o încălcare a legilor educației seculare de către Biserica Ortodoxă Rusă, conform unui articol publicat de Ria Novosti.

Reprezentanții Bisericii, între timp, susțin că departamentul nu se va concentra de fapt pe teologie, ci pe un set mai larg de subiecte umaniste, iar ideea de „departament” aparține chiar administrației universității.

O petiție împotriva noului departament, lansată on-line pe 1 iunie, a adunat 3260 de semnături până astăzi (14 iunie 2013). În ciuda numărului redus, conflictul a atras atenția mass-media din Rusia.

Biserica Ortodoxă Rusă s-a aratat și ea nemulțumită: șeful programelor post-doctorale ale acesteia, Vladimir Shmaliy, a numit petiția ca fiind o „plângere publică, de tip sovietic”.

„Interzicerea unui preot, de a acționa ca profesor într-un colegiu secular, este discriminare religioasă”, a declarat în aceste zile Shmaliy, pentru RIA Novosti.

În ciuda numelui său, Departamentul are în plan să predea „Istoria gândirii creștine” și „Istoria Artei”, deci nu teologia în sine, a mai precizat acesta.

Controversa a fost alimentată de acuzațiile unui fost cercetător MEPhI, Anton Buslov, care a declarat zilele trecute că administrația universității l-a presat să se opună înclinațiilor clericale ale colegiului.

Conform tuturor celor intervievați, conducerea MEPhI ar fi fost principala forță motrice în legăturile strânse ale universității cu Biserica. Administrația școlii a venit cu ideea de a crea departamentul de teologie, a spus Shmaliy. Rectorul MEPhI, Mihail Strikhanov, a desființat o emblemă sculptată în epoca sovietică a școlii, a dărâmat-o și a înlocuit-o cu o cruce creștină, atunci când liderul Bisericii, Patriarhul Kirill, a vizitat Universitatea în 2010. (...)

MEPhI (...) a fost fondată în 1942, în timpul unei ere de stat care aplica ateismul, dezvoltând armament pentru Armata Roșie, deci inițiativa departamentului teologic pare să reflecte influența tot mai mare a Bisericii Ortodoxe Ruse.

De când Kirill a devenit patriarh, în 2009, Biserica a declanșat o campanie de extindere a implicării în viața publică rusă: acesta a făcut lobby cu succes pentru introducerea de capelani în armată și a orelor de religie în școli, conform lui Roman Lunkin, un sociolog care se concentrează pe probleme religioase. De asemenea, Patriarhul Kirill l-a susținut pe Președintele Vladimir Putin, în timpul alegerilor controversate din 2012. (...)

Decalajul evident între rușii liberali și suporterii conservatori ai Bisericii a devenit și mai evident odată cu evenimentul legat de manifestația trupei punk Pussy Riot, de anul trecut: trei membre ale grupului au fost condamnate la doi ani de închisoare, pentru intonarea unui cântec anti-Putin într-o catedrală din Moscova, calificată de către instanța de judecată ca fiind incitare la ură religioasă, conform Ria Novosti.

13% dintre ruși se auto-identifică drept non-credincioși, în timp ce proporția creștinilor ortodocși este de 41%, potrivit unui sondaj independent din 2011, al Sreda, care s-a concentrat pe problemele religioase.

„Părerea mea personală este că știința și religia sunt incompatibile”, a declarat Yaroslav Sadovsky, care predă la Departamentul MEPhI de fizica plasmei, și care vede departamentul de teologie „ciudat și chiar ridicol”.

„Nu voi uita niciodată când, mergând pe jos între clădirile campusului, pentru a face rost de niște azot lichid, m-am întâlnit cu o procesiune cu cruci, care se afla pe drum. Mă lupt să nu mai existe astfel de imagini ridicole”, a declarat Sadovsky, un ateu.

Chiar și unii angajați religioși ai MEPhI au fost zguduiți de idee.

Sursă: Agenția Lăcașuri Ortodoxe, Redacția Știri

RECENZIE: ROMANUL “NEBUNUL”

Romanul Nebunul este publicat de ieromonahul Savatie Baştovoi în anul 2006, în Bucureşti, la editura Cathisma, și are pe coperta principală desenul “Sfânt dormind”, realizat chiar de ieromonahul Savatie Baştovoi. Desenul înfățișează un om fără față, îmbrăcat într-un veșmânt dintr-o singură bucată, cu mâinile pernă sub cap, dormind ghemuit pe pământul gol. Așa a schițat în creion, părintele Savatie, portretul unui sfânt: fără casă, fără pat, fără pernă, dormind sub cerul gol, pe pământul gol. Iar faptul că sfântul nu are nici măcar față, este dovada supremă a smereniei acestuia, care nici pe sine nu se vede, în toată splendoarea harului lui Dumnezeu, nici altuia nu îi arată comoara pogorâtă de Sfântul Duh asupra-i. Cât de împotriva cursului vremii, și al firii oamenilor, este acest fel de a fi al unui sfânt, acest fel de a se face plăcut Domnului, acest fel de a se lepăda de toate, pentru a-și iubi, fără deșarte legături materiale, Dumnezeu, și semenii!

Nebun pare în fața Lumii și a oamenilor acest fel de a fi! Dar cât de nebun pare a fi în ochii Domnului felul de a trăi al oamenilor! Căci “înțelepciunea lumii acesteia nebulie este înaintea lui Dumnezeu... Domnul cunoaște gândurile înțelepților, gânduri din care este alcătuită cărturăria lor, că sunt deșarte” (I Cor. 3, 19, 20). Căci aceste gânduri sau cunoștințe privesc numai cele vremelnice și deșarte, îl duc pe cel care le are la slavă deșartă, la trufie, la amăgire de sine, la irosirea vieții numai în griji pentru ceea ce este stricăcios și trecător, la viața păcătoasă, la lepădarea și uitarea lui Dumnezeu și a veșniciei. “De la bun început, trebuie să spun că textul de față nu este o operă aghiografică, ci un roman scris cu toate uneltele unei proze artistice, inspirat din realitățile consemnate în viața Sfântului Simeon cel Nebun întru Hristos din Edessa. Acțiunea se petrece în Emesa (Homs-ul de astăzi), cea mai însemnată cetate a Siriei, în veacul al VI-lea. Personajele sunt călugări, comedianți, prostituate și cerșetori, care împreună oglindesc tabloul societății bizantine de atunci și totodată surprind frământările și căderile dintotdeauna ale sufletului omenesc.

Cartea e scrisă aproape ca un scenariu de film, pentru a oferi o lectură ușoară și captivantă” (Savatie Baştovoi). Personajul principal al cărții este Nebunul, “un bărbat ca de șaizeci de ani, costeliv și chel, încins cu o funie din vâlstare de finic, de care era legat un câine mort”. Nebunul îndeamnă locuitorii cetății să se închine Împăratului lor, câinele mort. Pentru că Împăratul Lumii acesteia este un Împărat de carne puturoasă, după chipul și asemănarea cărnii oamenilor, și nu a sufletului lor. Nebunul cerșește alături de cerșetori, mănâncă carne alături de aceștia, sau dăruiește banii și hrana primite altor cerșetori mai bătrâni, sau mai bolnavi. Zvonurile despre apariția lui în cetate umplu târgul, zvonuri mereu, și mereu, înflorite. În biserică, la trecerea Nebunului peste o fată a cărei mamă, de condiție înaltă, făgăduise o mare sumă de bani celui care îi va vindeca fiica de boala de care suferă, fata se însănoțește. (...)

Dacă Nebunului îi trăgeai o palmă, el arunca după tine cu bani. Nebunul își împărțea câștigul său zilnic cu ceilalți colegi de breaslă. Nebunul a fost acuzat de vrăjitorie, închis în sclepul bisericii, exorcizat, și bătut până la desfigurare. Prin rugăciunile Nebunului, îngrijit de răni în casa altui

diacon, Ioan, soția acestuia, care nu putea avea copii, rămâne însărcinată. Nebunul umblă pe la casa de desfrânare, dar nu ca să se desfete cu desfrânatele, ci ca să le plătească, pentru a se odihni, și a respira și ele aer de curăție din calvarul patimilor fiecărei zile. Diaconul însă, aplecându-și urechea la zvonurile și bârfele din târg, ajunge să creadă că Nebunul s-a culcat și cu soția sa, și îl dă afară din casă. Nebunul (...) o îngrijește zi și noapte, și o salvează de la moarte și de la desfrâu, pe dansatoarea Caliopei, ucisă, aproape, de tatăl ei, comediantul Calu.

Un dialog între Caliopei și Nebun este plin de învățăminte: “- Pentru un călugăr nu este bine să-l iubească oamenii... - De ce? - Pentru că oamenii mai întâi te iubesc, pe urmă te fac sfânt. - Și nu-i bine să fii sfânt? - E bine să fii sfânt, dar să te faci Dumnezeu, nu oamenii. Oamenii, când fac pe cineva sfânt, încep să vină la el și să-i ceară lucruri care li se par lor bune și folositoare. Oamenii vor ca sfântul să le îndeplinească

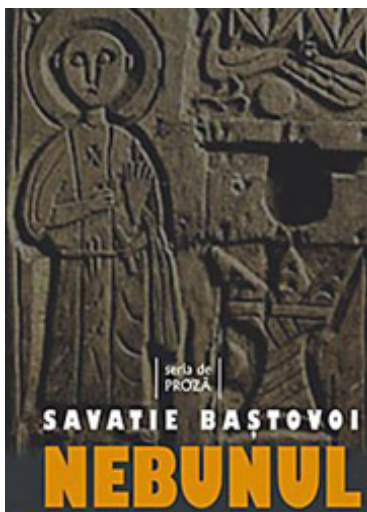
toate dorințele. Pentru aceasta își fac sfinți pe pământ, căci prin ei cred că îl pot sili pe Dumnezeu să le facă voia. Oamenii vor minuni, vor să se mărite și să se însoare cu cine le place, vor bunăsporire și sănătate, vor multe și de toate, și nu vor să înțeleagă că minunile sunt în mâna lui Dumnezeu, și El dacă vrea dă, iar dacă nu vrea, nu dă. Cu oamenii însă nu se poate așa. Dacă nu le îndeplinești dorințele, ei se supără, se nemulțumesc, și până la urmă încep să te urască. Și toată această sfințenie omenească devine o bătaie neîncetată de cap, griji și supărări fără nici un folos. Dumnezeu singur știe ce are de făcut în lume și nu are nevoie de rugăciunile noastre pentru a lucra binele, iar dacă oamenii se roagă unul pentru altul o fac nu pentru a arăta lui Dumnezeu ce are de făcut, ci ca să se înmulțească dragostea în lume, căci în rugăciune noi descoperim suferința celui alt

și ne facem părtași la ea și cerem izbăvire ca pentru noi înșine. Și ce este aceasta dacă nu dragoste și cale de a ne cunoaște unii pe alții?”

Nebunul nu este altul decât părintele Simeon, cel Nebun întru Hristos. Care a părăsit pustia, după ce ajunsese la desăvârșire, din dragoste față de oameni, și din frică de slavă deșartă. Pentru că, gândea el, “Dumnezeu are lucrare cu tot omul și caută și la inima desfrânatelor din piață de multe ori mai degrabă decât la un pustnic.” Nebunul îl iartă, și primește confesiunea cu lacrimi a diaconului Anastasie, cel care îl ura pentru că îi era teamă că pierde banii pe care femeia avută îi promisese celui care îi va vindeca fiica, cel care îl izgonise pe Nebun din biserică, și care poruncise slugilor să îl bată crâncen. În finalul romanului, diaconul Ioan, cel care îl dăduse pe Nebun afară din casă, suspectându-l de desfrâu cu soția sa, și comediantul Calu, cel care o omorâse, aproape, pe fiica sa, dansatoarea Caliope, părăsesc împreună grajdul în care Nebunul, duh spiritualizat, oferise fiecăruia dintre ei câte o jumătate de pâine: “hai, ia și mănâncă și tu cu mine, și nu mai fi necăjit”. (...)

De aceea, apariția finală a Nebunului pare a fi apariția lui Hristos, care spune fiecărui pacatos, de-a stânga și de-a dreapta sa: “nu mai fiți necăjiți. Luați și mâncați o jumătate de pâine cu mine.” Dar Iisus nu păstrează nimic pentru sine. Jumătatea de pâine a jumătății de pâine a fiecărui om este la celălalt om.

Autor: Liviu Florian Jianu; Sursa: www.revistaderecenzii.ro

GÂNDURI LA FINALUL PRIMULUI AN ȘCOLAR... DUMINICAL

'Lasați copiii și nu-i opriți să vina la Mine...' (Matei 19,14)

Școala de duminică a fost înființată în parohia noastră în 4 noiembrie 2012, cursurile având loc în fiecare duminică între orele 10.00 – 10.45, după care copiii participă împreună cu părinții lor la Sfânta Liturghie. Copiii, cu vârste cuprinse între doi și nouă ani, participă la cursurile catehetice cu scopul păstrării și transmiterii Evangheliei în duhul tradiției ortodoxe românești, a cunoașterii și a iubirii lui Dumnezeu ca fundament al mântuirii și desăvârșirii, formarea virtuților creștine și consolidarea comportamentului moral-religios, cunoașterea tradițiilor religioase și a istoriei Bisericii, folosirea adecvată a limbajului din sfera valorilor religioase, precum și transmiterea limbii și culturii române. Primul an școlar duminical se încheie festiv în 23 iunie, urmând ca Școala de duminică să-și re deschidă porțile în 4 august.

Relația mamă-copil în Biserică

Pentru familia creștină, comunicarea dintre copil și părinți este strâns legată de comunicarea cu Dumnezeu în Biserică. Numai în Biserică primește fiecare energiile necreate, dumnezeiești, care vindecă neputințele omenești generatoare de traume și de nefericire. În Biserică, relația dintre mamă și copil este o relație de iubire cu iubirea lui Hristos în Duhul Sfânt. Aceasta este o realitate ontologică și nu circumstanțială. Trăirea și împlinirea ei în viața concretă a fiecărei persoane sunt mai aproape sau mai departe de desăvârșire, în funcție de puțința și bunăvoința fiecăruia. Pentru că și mama dă efectiv din viața sa copilului. Ea se dă pe sine ca hrană pentru menținerea în viață și creștere.

În Biserică, o mamă este conștientă că a născut și crește la sânul său un fiu al Lui Dumnezeu.

Prezb. Roxana-Florentina Manolache

Sfatul Maicii Siluana

Dragi mămici,

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și tot restul dorit de voi se va adăuga vouă. Acest cuvânt este chiar făgăduința lui Dumnezeu, Care S-a făcut om ca să ne facă pe noi dumnezei, cu harul Său.

Străduiți-vă să înțelegeți această chemare-făgăduință și să o urmați, pornind de acolo de unde vă aflați acum și veți cunoaște bucuria după care tânjește inima voastră. Și nimeni și nimic nu va putea lua de la voi această bucurie. Eu am făcut așa, iar acum trăiesc această bucurie, oricare ar fi evenimentele sau condițiile exterioare.

Bucurie sfântă și pace inimilor voastre în iubirea lui Dumnezeu!

Sursa: <http://www.sfantiarhangheli.ro/cum-vede-biserica-educatia-copilului-interviu-cu-maica-siluana-pentru-revista-qbebe>

Începutul Școlii de duminică,
"Șiragul de cruci"4.11.2012

Sfântul Apostol Andrei,
ocrotitorul României, 25.11.2012

De Crăciun, "cu Steaua", 9.12.2012

Încondeierea ouălor de Paști, 21.04.2013

Biserica lui Hristos, 28.04.2013

Arca lui Noe, 9.06.2013

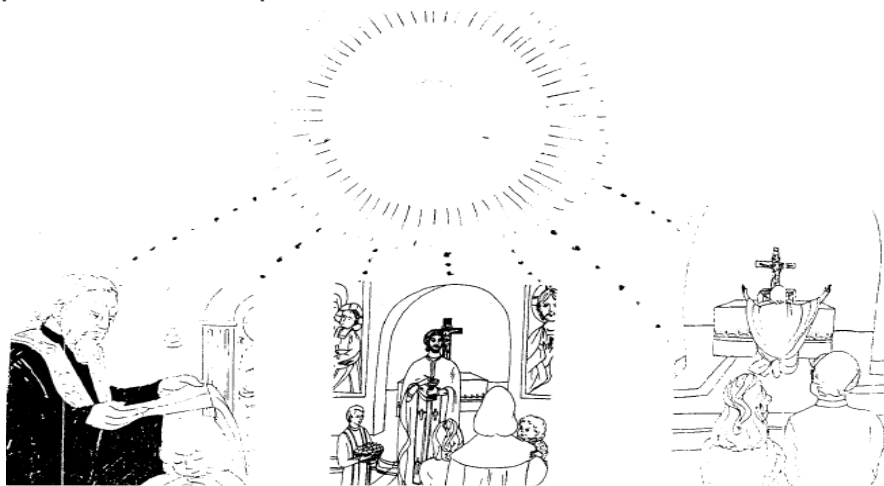

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Duhul Sfânt este una dintre cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, alături de Dumnezeu-Tatăl și de Dumnezeu-Fiul. La cincizeci de zile de la Învierea Mântuitorului și la numai zece de la Înălțarea sa la cer, Duhul Sfânt S-a pogorât asupra ucenicilor în chip de limbi de foc, iar aceștia au început de îndată să cunoască toate limbile lumii. Acest dar le-a fost dat de Dumnezeu pentru ca ei să poată vorbi întregii lumi despre cele pe care le-au trăit și le-au văzut alături de Mântuitorul Iisus Hristos.

Și astăzi Duhul Sfânt este prezent în viața noastră, mai ales la săvârșirea Sfintelor Taine ale Bisericii: de exemplu, la Botez, atunci când ne spovedim sau atunci când preotul îl cheamă să sfințească Darurile, în timpul Sfintei Liturghii. În imaginea de mai jos:

1. numește Sfintele Taine reprezentate
2. unește punctele pentru a arată cum se pogoră Duhul Sfânt asupra celor ce iau parte la Tainele Bisericii

Cunoști deja rugăciunea cea mai importantă către Duhul Sfânt? Ea este prima pe care o rostim dintre rugăciunile începătoare și se numește "Împărate ceresc":

Împărate ceresc,
Mângâietorule,
Duhul Adevărului,

Care pretutindenea
ești și toate le plinești,

Comoara bunătăților
și Dătătorule de viață,

Vino și sălășluiește
întru noi

Și ne curățește pe noi
de toată întinăciunea

Și mântuiește, Bunule,
sufletele noastre!

Dacă primim Duhul Sfânt care se pogoră asupra noastră, El ne va ajuta să dobândim mai multe calități. Acestea se numesc **roade ale Duhului Sfânt**.

În tabelul de alături, găsește și colorează corespunzător cuvintele care desemnează roadele Duhului Sfânt:

DRAGOSTE
BUCURIE
RABDARE
BUNATATE
BINEFACERE
CREDINTA
BLANDETE
INFRANARE
CURATIE

B	D	R	A	G	O	S	T	E	M
I	I	N	F	R	A	N	A	R	E
N	B	U	N	A	T	A	T	E	C
E	F	X	Q	B	T	G	A	J	U
F	L	D	R	D	F	P	E	Y	R
A	B	F	R	A	V	A	N	M	A
C	H	F	T	R	O	C	U	D	T
E	X	C	S	E	Y	E	J	P	I
R	F	B	L	A	N	D	E	T	E
E	B	U	C	U	R	I	E	V	B
A	G	C	R	E	D	I	N	T	A